

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 971

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
45.	— Hotărâre privind vacantarea unui loc de deputat	2	Decizia nr. 527 din 30 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a celor cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017
46.	— Hotărâre privind vacantarea unui loc de deputat	2	
47.	— Hotărâre privind vacantarea unui loc de deputat	3	
48.	— Hotărâre privind vacantarea unui loc de deputat	3	
49.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — O Uniune a egalității: Strategia privind egalitatea de gen 2020—2025 — COM (2020)152	4	Decizia nr. 682 din 30 septembrie 2020 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1 și 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală
50.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Turism și transport în 2020 și ulterior — COM (2020)550	5	
51.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comună către Parlamentul European și Consiliu — Către o strategie cuprinzătoare cu Africa — JOIN (2020)4	6	
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
		1.798.	— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 555/2020 privind aprobarea Planului de măsuri pentru pregătirea spitalelor în contextul epidemiei de coronavirus COVID-19, a Listei spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a și a Listei cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2

7–10

11–15

15–16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
privind vacantarea unui loc de deputat**

Având în vedere demisia domnului deputat Ștefan Corneliu, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 16 Dâmbovița,

în temeiul dispozițiilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 și 237 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților declară vacant locul de deputat deținut de domnul Ștefan Corneliu, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 16 Dâmbovița, începând cu data de 15 octombrie 2020.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

București, 20 octombrie 2020.
Nr. 45.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
privind vacantarea unui loc de deputat**

Având în vedere demisia domnului deputat Lazăr Sorin, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 10 Buzău,

în temeiul dispozițiilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 și 237 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților declară vacant locul de deputat deținut de domnul Lazăr Sorin, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 10 Buzău, începând cu data de 14 octombrie 2020.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

București, 20 octombrie 2020.
Nr. 46.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
privind vacantarea unui loc de deputat

Având în vedere demisia domnului deputat Călin Ion, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 17 Dolj,

în temeiul dispozițiilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare, potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 și 237 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților declară vacant locul de deputat deținut de domnul Călin Ion, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 17 Dolj, începând cu data de 15 octombrie 2020.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

FLORIN IORDACHE

București, 20 octombrie 2020.

Nr. 47.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
privind vacantarea unui loc de deputat

Având în vedere demisia domnului deputat Dan Nicușor Daniel, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 42 municipiul București,

în temeiul dispozițiilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare, potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 236 și 237 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților declară vacant locul de deputat deținut de domnul Dan Nicușor Daniel, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 42 municipiul București, începând cu data de 19 octombrie 2020.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

FLORIN IORDACHE

București, 20 octombrie 2020.

Nr. 48.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — O Uniune a egalității: Strategia privind egalitatea de gen 2020—2025 — COM (2020)152

În temeiul prevederilor art. 67 și ale art. 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 161—186 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-22/402, adoptată de Comisia pentru afaceri europene, în ședința din 6 octombrie 2020, Camera Deputaților:

1. susține obiectivele acestei strategii pentru ca Europa să devină un spațiu al egalității de gen, în care violența bazată pe gen, discriminarea pe criterii de sex și inegalitatea structurală dintre femei și bărbați să fie aspecte care să țină de domeniul trecutului;

2. recomandă abordarea unei perspective practice, orientate spre rezultat, a aplicării principiului transversal în integrarea problematicii de gen în toate etapele elaborării politicilor europene;

3. subliniază că stereotipurile de gen sunt rezultatul unor procese istorice îndelungate, derulate, în mod diferențiat, pe teritoriile Europei, ceea ce sugerează că ar fi potrivită o participare intensă a statelor membre la elaborarea măsurilor care vizează siguranța exprimării ideilor și emoțiilor pe parcursul educațional și profesional ales, fără constrângerile unor stereotipuri de gen;

4. amintește că fetele, în mod special, la vârste mici, sunt sensibile la violențe psihice, atât din mediul familial, cât și din afara acestuia, ceea ce face ca prevenirea și combaterea violenței bazate pe gen, în asemenea cazuri, să necesite o comunicare strânsă între factorii interesați;

5. subliniază că practicile traumatizante asupra femeilor, cum ar fi mutilarea genitală, avortul forțat și sterilizarea forțată, necesită o reacție fermă și cuprinzătoare din partea Uniunii Europene, adoptarea unor acte legislative și instituirea unui cadru specific pentru cooperarea organelor de cercetare penală din statele membre;

6. își manifestă preocuparea cu privire la riscul unor excese de reglementare și de cenzurare nejustificată a conținutului în cazul prevenirii și combaterii violenței online îndreptate împotriva femeilor;

7. recomandă inițierea de programe la nivelul Uniunii Europene pentru sprijinirea educației sociale ce vizează

comunicarea dintre fete și băieți, în special, în regiuni vulnerabile, ca urmare a unor convingeri sau tradiții nepotrivite, precum și sprijinirea cercetării științifice în acest sens;

8. consideră că mai sunt încă multe de făcut pentru a se asigura că problemele cu care se confruntă femeile și fetele afectate de traficul de persoane să se afle în centrul preocupărilor de edificare a uniunii securității și pentru ca noua strategie a UE privind eradicarea traficului de persoane să reprezinte un pas înainte în ceea ce privește drepturile victimelor;

9. apreciază că este necesară consultarea experților din domeniul social și din cel tehnic pentru a identifica cu precizie cauzele profunde ale dezechilibrelor de gen din domeniul tehnologiilor digitale și de a formula măsurile de combatere a acestora;

10. recomandă menținerea atenției pe aspectele concrete și evitarea supraîncărcării formale a Programului de cercetare și inovare „Orizont Europa” cu subiectul combaterii potențialelor prejudecăți de gen în domeniul inteligenței artificiale, având în vedere faptul că riscurile, în acest sens, necesită activități de cercetare convingătoare pentru a depăși nivelul de presupunere;

11. consideră că parlamentele naționale ar trebui implicate în pregătirea campaniei de comunicare la nivelul UE pentru combaterea stereotipurilor de gen, având în vedere că reprezentativitatea legislativelor se constituie într-o garanție a caracterului cuprinzător al abordării intersectoriale prevăzute pentru campanie;

12. consideră că în urmărirea „obiectivelor de la Barcelona” privind punerea la dispoziție a unor sisteme de educație și îngrijire a copiilor preșcolari ar trebui să se țină seama de faptul că locul copilului este alături de familia sa, cât mai mult timp la începutul vieții sale, ceea ce se află în concordanță deplină și cu obiectivele prevăzute de cadrul normativ al Uniunii Europene privind ocrotirea vieții de familie;

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Turism și transport în 2020 și ulterior — COM (2020)550

În temeiul prevederilor art. 67 și ale art. 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 161—186 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-22/400, adoptată de Comisia pentru afaceri europene, în ședința din 6 octombrie 2020, Camera Deputaților:

1. susține obiectivele și abordarea coordonată a turismului și transportului în 2020 și sprijinirea durabilității ecosistemului turistic valoros al Uniunii Europene pentru generațiile viitoare;

2. consideră că menținerea poziției de lider mondial a Uniunii Europene în domeniul turismului durabil și inovator necesită o abordare integrată a rezilienței la dezastre naturale și a pregătirii resurselor umane necesare promovării turismului inovator, în mod armonizat pentru toate regiunile Europei;

3. subliniază că restricționarea liberei circulații de către statele membre trebuie să reprezinte doar o măsură de ultimă instanță, adoptată numai în mod coordonat și comunicată la nivelul Uniunii Europene;

4. atrage atenția asupra necesității de a stabili criterii flexibile după care se decid restricții ale libertății de mișcare, astfel încât să fie asigurat un răspuns coordonat la nivelul Uniunii Europene și în cazurile în care virusul se modifică pe parcursul epidemiei;

5. recomandă ca tranziția către un model de asigurare a transportului lipsit de riscuri de îmbolnăvire să permită transpunerea modalităților prin care să se poată proteja sănătatea lucrătorilor din sectorul transporturilor și a pasagerilor și reducerea la minimum a riscului de infecții în terminalele de transport și în vehicule, pentru toate mijloacele de transport;

6. subliniază necesitatea dezvoltării sistemului de informații bazat pe imagini transmise de sateliții europeni și a datelor de poziționare satelitară Galileo, cuplate la bazele de date cu relevanță turistică și de sănătate publică, care să permită cetățenilor europeni să își planifice și să își deruleze călătoriile de vacanță în siguranță;

7. consideră că mai sunt încă necesare eforturi pentru asigurarea participării întreprinderilor mici și mijlocii la diversificarea ofertei turistice europene și la cuplarea acesteia cu activități productive și educative, astfel încât turismul de nișă să contribuie, în același timp, la creșterea rezilienței sectorului turistic european la dezastre și la formarea unei tinere generații sănătoase și creative;

8. reamintește că agricultura ecologică și sectorul agroindustrial local susțin activități turistice de interes pentru cunoașterea patrimoniului european tangibil și intangibil, ceea

ce implică integrarea acestora în strategia dezvoltării turismului european;

9. recomandă formularea unei direcții strategice care să cuprindă mecanisme rapide, automate, pentru atribuțiile specifice autorităților publice din domeniul sănătății din statele membre în cazul unor crize similare celei a coronavirusului, astfel încât răspunsul să fie coordonat la nivelul Uniunii și să fie evitate tendințele izolaționiste și protecționiste, ce prezintă un impact major asupra turismului și transportului european;

10. își manifestă dorința de a fi informată cu privire la eficiența utilizării resurselor financiare puse la dispoziția rețelei Centrelor europene ale consumatorilor și cu privire la sistemul de indicatori utilizați în acest scop;

11. își exprimă îngrijorarea cu privire la vulnerabilitatea regională ridicată a unor regiuni europene, așa cum reiese prin luarea în considerare a indicatorilor referitori la intensitatea turistică și la caracterul sezonier al turismului, ceea ce indică disparități în ce privește diversificarea și concentrarea valorilor turistice;

12. atrage atenția asupra necesității stabilirii unui mecanism de consultare operativă a statelor membre pentru a gestiona măsurile pe termen scurt din domeniul turismului și transportului, pentru a contracara criza noului coronavirus în contextul urmării obiectivelor pe termen lung propuse pentru consolidarea sectorului turistic european;

13. recomandă intensificarea eforturilor la nivelul Uniunii Europene pentru recunoașterea calificărilor obținute în mod independent, în afara sistemului educației formale, astfel încât să fie posibile recalificarea și policalificarea rapidă a lucrătorilor care își pierd locurile de muncă ca urmare a epidemiilor sau a altor dezastre;

14. își exprimă preocuparea cu privire la impactul dezastrelor asupra turismului statelor membre care dispun de mai puține resurse pentru a compensa pierderile suferite de sectorul turistic, cum ar fi România, și consideră necesară sprijinirea cu prioritate a acestora;

15. recomandă un accent mai puternic pe programele Uniunii Europene dedicate promovării valorilor culturale europene pentru evidențierea, susținerea și valorificarea pe căi cât mai diverse a potențialului cultural în scop educativ și turistic, astfel încât să crească reziliența comunităților locale.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comună către Parlamentul European și Consiliu — Către o strategie cuprinzătoare cu Africa — JOIN (2020)4

În temeiul prevederilor art. 67 și ale art. 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 161—186 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-22/401, adoptată de Comisia pentru afaceri europene, în ședința din 6 octombrie 2020, Camera Deputaților:

1. susține strategia cuprinzătoare cu Africa și remarcă și preocuparea exhaustivă pentru includerea tuturor formelor de cooperare în vederea transformării cetățenilor africani din destinatari ai ajutorului european în parteneri egali, definind astfel un model european, caracterizat prin sustenabilitate și fundamentat pe norme și reguli;

2. subliniază că sunt necesare, în continuare, eforturi pentru valorificarea potențialului de colaborare în domeniul rezilienței la dezastre și în materie de educație, care s-ar putea constitui în parteneriate distincte ale noii strategii cuprinzătoare cu Africa;

3. subliniază că asigurarea accesului statelor Africii la tehnologii și sprijinirea adaptării acestora la nivel local în vederea tranziției către o economie verde necesită aplicarea tuturor conceptelor pe care Uniunea Europeană le utilizează în cercetarea științifică armonizată, în special știința deschisă, cercetarea participativă și responsabilă, astfel încât cooperarea științifică să fie în beneficiul tuturor cetățenilor, în primul rând al celor din zonele rurale lipsite de resurse sau defavorizate;

4. își manifestă dorința ca România să participe la cooperarea aprofundată cu statele Africii, pentru a contribui la accelerarea reformelor și la transpunerea în practică a angajamentului pentru statul de drept, justiție și valori fundamentale, precum și a tranziției către o economie verde și accesul la energie și la transformarea digitală;

5. subliniază că eforturile Uniunii Europene pentru asigurarea creșterii durabile în Africa pot beneficia de capitalul de simpatie de care se bucură România în statele de pe continent prin punerea în valoare a experienței sale de utilizare a instrumentelor de sprijin din domeniul educației, protecției mediului și al egalității de șanse în procesele de tranziție;

6. propune analizarea posibilității de transformare a creanțelor istorice, pe care o serie de state africane le au către România, în ajutor de dezvoltare, în contul contribuției sale ca stat membru;

7. subliniază necesitatea de a consolida, cât mai rapid, cooperarea aprofundată cu statele Africii, pentru a balansa manifestarea intereselor altor actori globali în regiune și a pune bazele unor beneficii comune ale Uniunii Europene și statelor Africii prin fructificarea deplină a oportunităților economice și politice;

8. recomandă intensificarea acțiunilor de cunoaștere reciprocă, prin toate instrumentele disponibile și la toate nivelurile, inclusiv cel local și al societății civile, pentru ca parteneriatul să se bazeze pe o înțelegere largă a intereselor și a responsabilităților individuale și reciproce, pentru a aduce astfel cât mai rapid beneficii ambelor continente;

9. recomandă sprijinirea mai insistentă a implicării sectorului de afaceri, în special a întreprinderilor mici și mijlocii și a societății civile din toate statele Uniunii Europene într-o colaborare cu Uniunea Africană bazată pe angajamente mondiale comune, precum Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă, Acordul de la Paris privind schimbările climatice și Agenda 2063, precum și pe înțelegerile comerciale internaționale;

10. recomandă extinderea cooperării cu Uniunea Africană și organizațiile regionale ale continentului în domeniul educației și conlucrării organizațiilor societății civile, inclusiv prin utilizarea instrumentului ActionAid, astfel încât să existe cât mai mulți beneficiari;

11. consideră că educația nonformală reprezintă o modalitate utilă și eficientă de cooperare a UE cu Africa, prin includerea cunoștințelor necesare de lucru cu inteligența artificială, care ar trebui să fie dezvoltată și utilizată în mod responsabil, atât în mediul guvernamental, cât și în cel de afaceri, precum și în dezvoltarea rurală inclusivă, cu accent pe egalitatea de șanse și pe participarea persoanelor cu dizabilități;

12. recomandă consultarea mediului de afaceri din statele africane, în special a întreprinderilor mici și mijlocii și a companiilor aflate la început de activitate, pentru a identifica modalitățile de cooperare, în special cu entități similare pe relația Nord-Sud, puțin fructificate în prezent;

13. recomandă stabilirea unei noi priorități de cooperare în energetică, vizând microrețelele electrice, prosumatorii și tehnologiile emergente din energia regenerabilă, spre a se atinge, cât mai rapid, reziliența energetică propusă;

14. apreciază că industriile creative prezintă un potențial de cooperare ridicat, ce poate oferi rezultate tangibile imediate, atât din perspectivă economică, cât și din cea socială;

15. își manifestă dorința de a fi informată cu privire la abordarea de către Comisia Europeană a problematicii copiilor din zonele foarte sărace ale Africii, la perspectivele de acțiune ale Uniunii pentru a îmbunătăți situația acestora;

16. recomandă insistent ca Uniunea Europeană să se preocupe de recondiționarea echipamentului medical sau a celui aflat în stare de uzură morală din statele membre pentru a fi utilizat în Africa, ca un corolar al promovării investițiilor în asistență medicală de bază și în dezvoltarea infrastructurii și a capacității de a face față apariției focarelor de boală, mai ales în situația comunităților rurale cu venituri reduse;

17. propune ca stabilirea de standarde sanitare și fitosanitare, precum și protecția resurselor naturale în Africa să fie însoțite de analiza posibilităților de stabilire a sistemelor de etichetare și certificare ecologică care să fie ușor aplicabile de către comunitățile agricole cu venituri reduse și să fie recunoscute la nivelul Uniunii Africane sau al organizațiilor regionale.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

București, 20 octombrie 2020.

Nr. 51.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 527**

din 30 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a celor cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Atila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a celor cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Mona-Amalia Țiplic în Dosarul nr. 11.060/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 109D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției a transmis la dosar note scrise, prin care solicită admiterea criticilor de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că stabilirea regulilor privind salarizarea categoriilor de personal plătite din fonduri publice reprezintă opțiunea legiuitorului. Sporurile la salariu nu reprezintă drepturi fundamentale, astfel încât legiuitorul poate dispune cu privire la cuantumul și condițiile de acordare a acestora. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Sentința civilă nr. 7.508 din 15 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 11.060/3/2018, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a celor cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017.**

6. Excepția a fost ridicată de Mona-Amalia Țiplic într-o cauză având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 17

alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie o diferențiere a sporului acordat pentru personalul care gestionează fonduri europene față de cel acordat personalului care desfășoară activitate în cadrul proiectelor finanțate din fonduri europene. Astfel, conform art. 16 din același act normativ, personalul din echipele de proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile beneficiază de majorarea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare cu până la 50%, în timp ce, conform art. 17 din același act normativ, personalul care gestionează fonduri europene beneficiază de majorarea salariului de bază, soldei de funcție/salariului de funcție, indemnizației de încadrare cu până la 35%, deși ambele categorii de personal desfășoară activitate în condiții similare, având responsabilități similare în gestionarea fondurilor europene. Cu toate acestea, se stabilește în mod diferențiat nivelul maxim al majorării salariale ce poate fi acordată acestor categorii de personal.

8. De asemenea, autoarea excepției susține că prevederile cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, prin nivelul stabilit pentru funcțiile publice specifice de manager public, încalcă art. 16 alin. (1) și art. 41 alin. (1) din Constituție. Nivelul stabilit pentru gradația „0” pentru managerii publici nu a avut în vedere salariile aflate în plată la data adoptării actului normativ, astfel încât începând cu data de 1 ianuarie 2018 nu mai este posibilă menținerea drepturilor salariale câștigate. Mai mult decât atât, acest nivel nu permite ca pentru această categorie de salariați să fie acordată majorarea de 25% prevăzută de art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, constituind o premisă de aplicare diferențiată a unui act normativ a cărui aplicabilitate trebuie să fie generală. Sub aspectul salarizării se creează astfel o discriminare a managerilor publici în raport cu alte categorii de personal salarizate din fondurile publice care au primit majorarea prevăzută de art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.

9. Autoarea excepției subliniază că, raportat la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, prin valoarea stabilită pentru salariul de bază pentru managerii publici s-au creat premisele aplicării diferențiate a prevederilor legale referitoare la menținerea în plată a drepturilor salariale anterioare și majorarea acestora începând cu data de 1 ianuarie 2018. Astfel, prin stabilirea nivelurilor din anexa nr. VIII, capitolul I litera A punctul I, tabelul de la litera f), fără a se ține cont de salariile aflate în plată la data de 31 decembrie 2017, s-a urmărit în fapt diminuarea salariilor pentru managerii publici, nefiind posibilă aplicarea prevederilor art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 cu privire la acordarea începând cu 1 ianuarie 2018 a unei majorări salariale de 25%, iar față de prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, s-a impus, în fapt, o reducere salarială. Încă

de la elaborarea sa, actul normativ nu a acordat posibilitatea aplicării sale uniforme și pentru managerii publici.

10. Invocând principiile care stau la baza reglementării sistemului de salarizare, prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, autoarea susține că importanța socială a muncii depuse de către managerii publici, stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public, a fost redusă chiar sub nivelul celei a consilierilor având gradul profesional superior. Astfel, doar pentru managerii publici având gradul profesional superior valoarea salariului de bază este mai mare decât cea a consilierului având gradul profesional superior, însă doar cu aproximativ 4%, în timp ce pentru gradul profesional principal, managerul public are stabilit un nivel al salariului de bază cu aproximativ 5% sub nivelul celui pentru consilierul având gradul profesional superior. În cazul gradului profesional asistent, managerul public are stabilit un nivel al salariului de bază cu aproximativ 10% sub nivelul celui pentru consilierul având gradul profesional superior. Astfel, prevederile de lege criticate stabilesc o ierarhizare ce pune funcția de manager public într-o poziție inferioară celei de consilier cu gradul profesional superior.

11. Autoarea susține, de asemenea, încălcarea dreptului fundamental la muncă, ce are un conținut complex, incluzând dreptul la salariu, de vreme ce în cazul său a intervenit o diminuare salarială prin raportare la limita stabilită de textul de lege criticat. Această diminuare salarială nu respectă cerințele expres prevăzute de art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale. Se invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Diminuarea salarială nu poate fi justificată nici prin prisma expunerii de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, care nu pleacă de la premisa existenței unei situații de criză, ci, din contră, de la ideea că salariile din domeniul public vor fi majorate începând cu data de 1 ianuarie 2018 cu 25%.

12. Mai mult decât atât, având în vedere faptul că au mai existat situații în care nivelurile salariului de bază pentru gradația „0” au fost stabilite într-o modalitate care conducea la diminuări salariale, situații printre care se numără și cea a managerilor publici, Legea-cadru nr. 153/2017 a fost modificată prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017. În cuprinsul expunerii de motive a acestui act normativ se menționează în mod expres că „*având în vedere faptul că în anul 2018 drepturile salariale vor fi stabilite având la bază drepturile salariale aferente lunii decembrie 2017 și ținând seama că neefectuarea corecțiilor ar conduce la stabilirea unor drepturi salariale mai mici pentru anumite categorii de personal bugetar, se impune adoptarea de urgență a proiectului de act legislativ*”. Cu alte cuvinte, se recunoaște, pe de o parte, faptul că este necesară o raportare începând cu luna ianuarie 2018 la drepturile salariale din luna decembrie 2017, precum și, pe de altă parte, faptul că trebuie remediate acele situații în care intervin diminuări salariale.

13. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul netemeinicii excepției invocate.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului,

pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de autoarea excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, modificate prin articolul unic pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 978 din 8 decembrie 2017, care au următorul cuprins: „*Personalul prevăzut la art. 1 din Legea nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare, cu modificările și completările ulterioare, precum și personalul din structurile cu rol de organisme intermediare pentru programele operaționale, pe durata desfășurării activității în acest domeniu, în loc de majorarea de până la 25 de clase de salarizare, respectiv de majorarea salariilor de bază cu până la 75%, beneficiază de majorarea salariului de bază, soldei de funcție/salariului de funcție, indemnizației de încadrare cu până la 35%.*”

18. De asemenea, obiect al excepției îl constituie prevederile cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, modificate prin art. I pct. 14 din Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, care a introdus în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pct. 23¹¹, stabilind funcțiile publice specifice de manager public, nivelul studiilor, salariul de bază pentru gradația „0” și coeficientul specific acestor funcții.

19. În opinia autoarei excepției, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și cele cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare, iar prin Decizia nr. 846 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 12 martie 2020, instanța de

contencios constituțional a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

21. Cu acel prilej, Curtea a observat că prevederile art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie reguli privind drepturile salariale pentru gestionarea de proiecte finanțate din fonduri europene, în sensul majorării salariului de bază, soldei de funcție/salariului de funcție, indemnizației de încadrare cu până la 35%. Curtea a reținut că prevederile art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt criticate prin prisma diferențierii majorării salariale acordate pentru personalul care gestionează fonduri europene față de cea acordată personalului pentru activitatea prestată în proiecte finanțate din fonduri europene, prevăzută de art. 16 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017. Curtea precizează că cele două categorii de personal invocate de autorii excepției reprezintă categorii juridice distincte, care nu se află în aceeași ipoteză juridică, și, prin urmare, în mod obiectiv și rezonabil, tratamentul juridic stabilit nu poate fi decât diferit.

22. Totodată, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri și alte drepturi salariale la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente ori drepturi salariale, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, și Decizia Curții Constituționale nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010).

23. În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate reprezintă expresia opțiunii legiuitorului în materia personalului plătit din fonduri publice, justificată în raport cu situația diferită a celor două categorii de personal vizate de ipotezele normelor juridice, fără a încălca principiul egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 din Constituție.

24. Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor cuprinse în tabelul de la litera f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a reținut că aceste norme stabilesc salarizarea, la nivelul anului 2022, pentru funcțiile publice specifice de manager public. Analizând prevederile legale criticate în ansamblul actului normativ din care fac parte, Curtea a reținut că Legea-cadru nr. 153/2017 are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, începând cu data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a legii. De la această dată, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în lege, astfel cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

25. În privința modului de stabilire a salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, art. 12 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede că acestea se stabilesc potrivit dispozițiilor acestei legi și anexelor la legea-cadru, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul

asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. Începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din lege, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se vor stabili, pentru toate funcțiile cuprinse în anexele nr. I—VIII la lege, prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I—VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

26. În vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, prin art. 36 din acest act normativ s-a stabilit că, la data intrării în vigoare, 1 iulie 2017, trebuie să se procedeze la reîncadrarea personalului salarizat *„pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38”*.

27. În acest context normativ, Curtea a constatat că fixarea unei anumite valori a salariului de bază pentru managerii publici pentru anul 2022 are un caracter tehnic, integrat concepției legislative de creare a unui sistem de salarizare prin care să se regleze în timp disfuncționalitățile existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, inclusiv prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. Cu alte cuvinte, o asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive a legii-cadru, și anume acela de *„eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”*.

28. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, Constituția prevede în art. 41 alin. (2) *„instituirea unui salariu minim brut pe țară”*, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia (a se vedea spre exemplu Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007.)

29. De asemenea Curtea a statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea spre exemplu Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz și alții împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

30. Totodată, Curtea a observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, paragraful 94). În consecință, stabilirea prin lege a unei anumite valori a salariilor de bază plătite managerilor publici — angajați din fonduri publice nu are semnificația încălcării dreptului fundamental la salariu.

31. În raport cu cele enunțate și aplicând aceste considerente de principiu în prezenta cauză, Curtea a constatat că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale, inclusiv în cazul managerilor publici—personal plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

32. Cât privește invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind dreptul fundamental la salariu, Curtea a reținut că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin prevederile legale criticate, motiv pentru care acestea nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

33. În ceea ce privește aspectele referitoare la scăderea quantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017, invocate prin prisma art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că prevederile capitolului I litera A pct. 1 tabelul de la lit. f) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, fiind aplicabile, în mod egal și nediscriminatoriu, tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice.

34. Pe de altă parte, Curtea nu a reținut critica de neconstituționalitate formulată prin invocarea unei inegalități de tratament juridic sub aspectul salarizării prin raportare la alte categorii de personal plătit din fonduri publice, de vreme ce situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de

persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit (a se vedea spre exemplu Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20).

35. În plus, Curtea a precizat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, stabilind că, „Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia”.

36. În fine, Curtea a precizat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

37. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mona-Amalia Țiplic în Dosarul nr. 11.060/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 17 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și cele cuprinse în tabelul de la lit. f) punctul I litera A capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 682

din 30 septembrie 2020

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, obiecție formulată de Guvernul României, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 11 alin. (1) lit. A.a) și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 5/3.472 din 13 iulie 2020, Guvernul României a sesizat Curtea Constituțională cu obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, sesizare care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.966 din 13 iulie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr. 967A/2020. La sesizare a fost anexat, în copie, un exemplar al legii.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale sunt contrare prevederilor art. 16 din Constituție. Arată că prin pct. 1 și 2 ale art. I din legea adoptată se modifică dispozițiile art. 153 privind prescripția răspunderii penale din Codul penal și cele ale art. 154 privind termenele de prescripție a răspunderii penale, în sensul instituirii imprescriptibilității răspunderii penale pentru faptele de viol (art. 218 din Codul penal) și act sexual cu un minor (art. 220 din Codul penal).

4. Apreciază că această modificare legislativă instituie un tratament discriminatoriu între persoanele care au comis infracțiuni de gravitate similară, deoarece nu pot fi identificate rațiuni obiective pentru reglementarea imprescriptibilității răspunderii penale doar pentru cele două infracțiuni anterior menționate (viol și act sexual cu un minor). Astfel, soluția legislativă aleasă pare arbitrară și discriminatorie față de persoanele care săvârșesc infracțiunile de viol sau act sexual cu un minor, infracțiuni pentru care va opera imprescriptibilitatea răspunderii penale, în timp ce alte fapte de gravitate cel puțin egală și de natură similară vor fi în continuare supuse curgerii termenelor de prescripție.

5. Susține că specificul infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale ar putea justifica introducerea unor termene de prescripție prelungite pentru faptele de acest gen, fiind cunoscut că, în multe cazuri, trece o perioadă considerabilă de timp până când victimele acestor infracțiuni pot aduce la cunoștința organelor judiciare fapta comisă. Cu toate acestea,

se ajunge la aplicarea unui tratament diferit autorului infracțiunii de viol sau act sexual cu un minor, față de autorii altor infracțiuni pedepsite de legea penală la fel de aspru (de exemplu, fapte precum cele de corupție, tortură, nerespectarea regimului armelor și al munițiilor, nerespectarea regimului materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, trădare).

6. Astfel, nu poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil diferența de tratament față de autorii unor infracțiuni de aceeași natură, susceptibile a avea un efect similar asupra victimei și, prin urmare, a produce același decalaj în sesizarea organelor judiciare, cum sunt faptele de trafic de persoane (art. 210 din Codul penal), trafic de minori (art. 211 din Codul penal), proxenetism (art. 213 din Codul penal), agresiune sexuală (art. 219 din Codul penal), pornografie infantilă (art. 374 din Codul penal).

7. În continuare, face referire la jurisprudența constantă a Curții Constituționale, care a statuat că o diferență de tratament trebuie să se bazeze pe justificări obiective și rezonabile pentru a nu reprezenta o încălcare a art. 16 din Constituție. Acesta prevede instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23).

8. Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019). Nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a mai stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de „excludere de la un drept” (Decizia nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

9. Arată că în același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoge, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *D.H. și alții împotriva Republicii Cehe*, paragraful 175, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în

Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60, Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Carson și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 61).

10. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

11. **Avocatul Poporului** a transmis punctul său de vedere prin Adresa cu nr. 14.390 din 6 august 2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.698 din 6 august 2020, în sensul netemeinicii criticilor de neconstituționalitate formulate prin obiecția de neconstituționalitate. Astfel, s-a arătat că nu poate fi reținută critica potrivit căreia prin modificarea legislativă se aduce atingere art. 16 din Constituție, neputându-se pretinde uniformitate acolo unde există diferențe clare și obiective de situație sau, după caz, de regim juridic aplicabil (Decizia Curții Constituționale nr. 782 din 12 mai 2009).

12. Se arată că prescripția răspunderii penale este o cauză de înlăturare a răspunderii penale ca urmare a neexercitării în timp util de către stat, prin organele sale judiciare, a dreptului de a aplica infractorului o pedeapsă, având ca efect stingerea acestui drept și a obligației corelative a infractorului de a suporta aplicarea unei sancțiuni penale. Apreciază că fiecare infracțiune săvârșită vatămă o anumită valoare socială ocrotită, însă, în cazul anumitor infracțiuni, pericolul social este mult mai mare. Astfel, în cazul infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor se aduce atingere unor valori supreme în ierarhia drepturilor omului, precum integritatea sexuală, fizică și psihică și, uneori, chiar viața unei categorii sociale care reclamă o protecție sporită și efectivă din partea statului — minorii.

13. În acest context, preeminența acestor valori nu doar justifică, ci reclamă o politică penală adecvată, capabilă să răspundă unei situații din societate. Apreciază că opțiunea legiuitorului a fost de a stabili imprescriptibilitatea răspunderii penale în cazul infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor, cu atât mai mult cu cât, așa cum se arată în expunerea de motive a actului normativ criticat, numărul abuzurilor săvârșite asupra minorilor a crescut considerabil, iar răspunderea infractorilor este de multe ori diminuată în spatele unui „pretins” consimțământ al minorului sau al unor pedepse prea blânde stabilite ori aplicate peste termenele de prescripție.

14. Susține că în cazul infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor, victimele îndrăznesc să vorbească despre ce li s-a întâmplat după zeci de ani, acesta fiind motivul modificării legislațiilor multor țări democratice. Apreciază că România se află la începutul unei astfel de perioade, ceea ce justifică opțiunea legiuitorului manifestată printr-un vot cu largă majoritate în Parlament, provenind de la toate formațiunile politice reprezentate.

15. Pornind de la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul egalității și nediscriminării, apreciază că nu poate fi pus semnul egalității între infracțiunile de viol și act sexual cu un minor, pe de o parte, și infracțiunile de corupție, de trădare ori de nerespectare a regimului armelor și al munițiilor, pe de altă parte. Ca atare, apreciază că modificările legislative criticate țin de opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere, permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție.

16. Așa fiind, apreciază că, în considerarea tuturor implicațiilor mai sus arătate, este dreptul exclusiv al legiuitorului să urmărească asigurarea unei egalități relative, care ținde spre proporționalitate, iar nu spre uniformitate. În aceste situații, echitatea este chemată să corijeze o egalitate juridică formală, o egalitate în cadrul legii care stabilește reguli juridice egale, dar care uneori generează consecințe atât de inegale/diferite pentru victima unei infracțiuni de act sexual cu un minor sau a unei infracțiuni care lezează patrimoniul.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

18. La dosar a fost depus un **memoriu Amicus Curiae**, de către doamna Oana Bîzgan, deputat în Parlamentul României, în calitate de inițiatoră a proiectului de lege supus controlului de constituționalitate. Acesta a fost înregistrat la Curtea Constituțională cu nr. 5.504 din data de 21 septembrie 2020. În esență, se apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale și se solicită respingerea, ca neîntemeiată, a obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, memoriul *Amicus Curiae*, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

19. Actul de sesizare are ca obiect al criticilor de neconstituționalitate Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală. Cu toate acestea, din analiza criticilor de neconstituționalitate rezultă că autorul obiecției de neconstituționalitate are în vedere doar modificările aduse dispozițiilor art. 153 și 154 din Codul penal. Așa fiind, Curtea apreciază că obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie art. I pct. 1 și 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

20. Autorul sesizării susține că dispozițiile legii criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

21. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la **verificarea admisibilității acesteia**. Astfel cum a stabilit Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018), analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, în care sunt prevăzute condițiile referitoare la atribuția Curții Constituționale de exercitare a controlului de constituționalitate a legilor înainte de promulgare și care vizează trei aspecte: dreptul de sesizare a Curții; termenul de sesizare; obiectul sesizării.

22. În prezenta cauză, analizând admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate sub aspectul titularului sesizării, al termenului de sesizare și al obiectului acesteia, se constată că sesizarea care formează obiectul Dosarului nr. 967A/2020 îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție. Astfel, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, obiecția îndeplinește condițiile de admisibilitate, fiind formulată de către Guvernul României, care are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

23. Sub aspectul termenului de sesizare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă, nefiind tardiv introdusă. În acest sens, Curtea reține că, în calitate de Cameră decizională, Camera Deputaților a adoptat legea în data de 30 iunie 2020, dată la care a fost înaintată secretarului general în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții

Constituționale, fiind trimisă spre promulgare Președintelui României în data de 6 iulie 2020. În calitate de subiect de sezină, Guvernul României a sesizat Curtea Constituțională în data de 13 iulie 2020, fiind înregistrată în aceeași zi la Registratura juridicțională a Curții Constituționale, cu numărul 3.966. Așadar, obiecția a fost formulată înainte de promulgare, în interiorul termenului de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, fiind deci admisibilă.

24. Prin urmare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

25. Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul obiecției de neconstituționalitate apreciază că reglementarea ca infracțiuni imprescriptibile doar a celor prevăzute de art. 218 și 220 din Codul penal, iar nu și a celorlalte infracțiuni de aceeași gravitate, sau a celor din același capitol al codului, determină încălcarea principiului nediscriminării.

26. În acest context, Curtea observă că, prin Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018, a constatat că răspunderea penală este o formă a răspunderii juridice angajată ca urmare a încălcării unei dispoziții de drept penal, fapt ce dă naștere unui raport juridic de constrângere, născut ca efect al săvârșirii infracțiunii, raport ce are ca părți statul, pe de o parte, și persoana care săvârșeste infracțiunea, pe de altă parte. Conținutul raportului juridic penal de constrângere este format din dreptul statului de a trage la răspundere persoana care a săvârșit infracțiunea, prin aplicarea sancțiunii corespunzătoare, prevăzute de legea penală, și din obligația persoanei în cauză de a executa sancțiunea aplicată. Curtea a reținut că dintre principiile care guvernează răspunderea penală prezintă relevanță din perspectiva prezentei analize principiul legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție și art. 1 din Codul penal, potrivit căruia faptele care constituie infracțiuni și pedepsele aplicabile în cazul săvârșirii lor sunt prevăzute prin legea penală. Același principiu se regăsește, indirect, și la art. 15 alin. (2) din Codul penal, conform căruia infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale. Principiul legalității răspunderii penale este completat cu principiul caracterului personal al acesteia, conform căruia răspunderea penală poate fi angajată numai cu privire la persoana care a săvârșit o infracțiune și la participanții la comiterea acesteia. În fine, un alt principiu aplicabil răspunderii penale este cel al prescriptibilității răspunderii penale. Potrivit acestuia din urmă, dreptul statului de a trage la răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni se stinge, dacă acesta nu este exercitat într-un anumit interval de timp. Prescripția răspunderii penale are la bază ideea că, pentru a-și atinge scopul, acela al realizării ordinii de drept, răspunderea penală trebuie să intervină prompt, cât mai aproape de momentul săvârșirii infracțiunii, întrucât doar în acest fel poate fi realizată prevenția generală și cea specială și poate fi creat, pe de o parte, sentimentul de securitate a valorilor sociale ocrotite, iar, pe de altă parte, încrederea în autoritatea legii. Cu cât răspunderea penală este angajată mai târziu față de data săvârșirii infracțiunii, cu atât eficiența ei scade, rezonanța socială a săvârșirii infracțiunii se diminuează, iar stabilirea răspunderii penale pentru săvârșirea infracțiunii nu mai apare ca necesară, deoarece urmările acesteia ar fi putut fi înlăturate sau șterse. Totodată, în intervalul de timp scurs de la săvârșirea infracțiunii, autorul acesteia, sub presiunea amenințării răspunderii penale, se poate îndrepta, fără a mai fi necesară aplicarea unei pedepse. Prin urmare, Curtea a constatat că, pentru a nu lăsa neresoluate *sine die* raporturi juridice de conflict, legiuitorul a

reglementat prescripția răspunderii penale drept cauză de înlăturare a răspunderii penale. Prescripția răspunderii penale este reglementată la art. 153—156 din Codul penal. Așa fiind, prescripția răspunderii penale constă în stingerea raportului juridic penal de conflict și, prin aceasta, în stingerea dreptului statului de a trage la răspundere penală persoana care săvârșeste o infracțiune, după trecerea unui anumit interval de timp de la data comiterii acesteia, respectiv după scurgerea termenului de prescripție. În acest sens, termenele de prescripție sunt reglementate la art. 154 din Codul penal, în funcție de natura și gravitatea pedepselor prevăzute de lege pentru infracțiunile în cazul cărora se aplică.

27. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 473 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 7 noiembrie 2018, pronunțându-se asupra soluției legislative potrivit căreia prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul săvârșirii infracțiunilor de omor (simplu și calificat) și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei, Curtea a reținut că gravitatea atingerii aduse valorilor sociale ocrotite prin incriminarea acestor fapte reclamă o reacție fermă din partea statului, întrucât nevoia de dreptate nu se stinge prin simpla scurgere a vremii de la data săvârșirii lor.

28. Prin urmare, Curtea Constituțională a apreciat că, în contextul preeminenței dreptului la viață, legiuitorul a avut de ales între principiul securității raporturilor juridice și echitatea juridică, ambele componente fundamentale ale statului de drept, fiind sarcina legiuitorului să decidă cărui principiu acordă prevalență, fără a interveni arbitrar și ținând seama de valorile protejate. Curtea a constatat că opțiunea legiuitorului nu are drept consecință un prejudiciu constituțional relevant, astfel că reglementarea nu încalcă Constituția, fiind compatibilă cu sistemul principiilor consacrate de prevederile Legii fundamentale.

29. Totodată, Curtea, prin Decizia nr. 287 din 1 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 11 ianuarie 2002, a reținut că stabilirea termenelor prescripției în general și deci și a termenelor prescripției răspunderii penale și ale prescripției executării pedepsei este de esență instituției prescripției. Termenele sunt stabilite de legiuitor în raport cu gravitatea pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, respectiv în raport cu gravitatea pedepsei aplicate. Este atributul exclusiv al legiuitorului de a stabili aceste termene, ca, de altfel, și celelalte condiții, precum și efectele prescripției, iar acestea nu pot fi considerate ca fiind contrare Constituției.

30. Plecând de la cele reținute în jurisprudența sa anterioară, Curtea constată că reglementarea răspunderii penale, precum și cea a prescriptibilității/imprescriptibilității răspunderii penale reprezintă chestiuni ce țin de politica penală a statului. De asemenea, în doctrină, s-a precizat că atât prescripția răspunderii penale, cât și cea a executării pedepsei se întemeiază pe situații obiective și pe considerații social-politice și răspund unor cerințe de politică penală.

31. Or, prin Decizia nr. 824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 17 februarie 2016, și Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Curtea a constatat că Parlamentul este liber să decidă cu privire la politica penală a statului, în virtutea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării. Totodată, Curtea a reținut că nu are competența de a se implica în domeniul legiferării și al politicii penale a statului, orice atitudine contrară constituind o imixtiune în competența acestei autorități constituționale (a se vedea Decizia nr. 629 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 932 din 21 decembrie 2014). Astfel, Curtea a recunoscut că, în acest domeniu, legiuitorul se bucură de o

marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, deși, în principiu, Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, această competență nu este absolută în sensul excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate. Astfel, Curtea a constatat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. În acest sens, Curtea a statuat că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, Curtea putând cenzura opțiunea legiuitorului numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale. De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie, așadar, Parlamentul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale, decât cu respectarea normelor și a principiilor consacrate prin Constituție.

32. În acest context, Curtea observă că autorul obiecției de neconstituționalitate invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16. Cu privire la principiul egalității în drepturi, Curtea a reținut că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015).

33. Or, Curtea, prin Decizia nr. 443 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 24 octombrie 2017, a statuat că instituția prescripției semnifică diminuarea rezonanței sociale a săvârșirii infracțiunii, până la uitarea ei de către membrii societății. Aceasta presupune o perspectivă de ansamblu asupra tuturor faptelor comise, indiferent de aspectul săvârșirii lor de către o singură persoană sau de către mai multe persoane, în calitate de coautori, instigatori sau complici. Prin urmare, prescripția răspunderii penale produce efecte *in rem*, prin raportare la faptele de natură penală săvârșite, și nu *in personam*, în mod diferit pentru fiecare participant în parte. De altfel, soluția contrară ar fi de natură să afecteze însăși substanța instituției prescripției, aceea de consecință a atenuării impactului social al faptelor de natură penală comise, și ar transforma-o pe aceasta într-un mijloc juridic ce ar avea ca scop o absolvire a persoanei de aplicarea pedepsei penale, înlocuind, astfel, semnificația instituției prescripției răspunderii penale cu unul dintre efectele acesteia. Astfel, Curtea a constatat că, în cazul infracțiunilor săvârșite în participație, o astfel de soluție ar determina acordarea, în mod diferit, de la un participant la celălalt, a unei forme de iertare socială, după cum în privința acestora au fost făcute sau nu au

fost făcute acte de procedură în cauză. Or, aceasta ar reprezenta o încălcare a principiului egalității în drepturi, prin crearea unui regim juridic mai favorabil pentru persoanele care au luat parte la săvârșirea infracțiunii, dar cu privire la care nu au fost realizate acte de procedură în cauză, care însă se află în aceeași situație juridică cu persoanele care, având aceeași calitate, de participanți la săvârșirea infracțiunii, au fost supuse unor astfel de acte.

34. Din jurisprudența anterior citată, precum și din modalitatea de reglementare, rezultă că prescripția răspunderii penale este analizată și produce efecte *in rem*, prin raportare la faptele de natură penală săvârșite. Cu alte cuvinte, pentru a analiza incidența prescripției răspunderii penale se va analiza fapta săvârșită, iar nu persoana infractorului. Împrejurarea că efectul final al aplicării prescripției răspunderii penale este acela al stingerii obligației de a primi o pedeapsă nu presupune faptul că persoana celui care a săvârșit o faptă penală influențează în vreun mod aplicarea acestei instituții.

35. Așa fiind, în cazul reglementării prescripției răspunderii penale, legiuitorul trebuie să se abțină de la a adopta reglementări ce ar produce efecte diferite prin raportare la aceeași infracțiune, plasând astfel persoane ce au săvârșit aceeași faptă de natură penală și care se află în aceeași situație juridică în situații discriminatorii. Cu alte cuvinte, atât timp cât reglementarea prescripției răspunderii penale se referă la o anumită infracțiune, producând efecte juridice față de toate persoanele ce au săvârșit acea infracțiune, legiuitorul se regăsește în marja sa de apreciere, fără a fi încălcat principiul nediscriminării.

36. Or, în cazul dedus controlului de constituționalitate, legiuitorul a reglementat imprescriptibilitatea infracțiunilor prevăzute de art. 218 (violul) și art. 220 (actul sexual cu un minor) din Codul penal, fără a realiza vreo distincție referitoare la persoanele ce săvârșesc aceste fapte penale. Cu alte cuvinte, efectul imprescriptibilității va fi analizat și va produce efecte *in rem*, prin raportare la infracțiunile reglementate de art. 218 și de art. 220 din Codul penal, producând efecte juridice față de toate persoanele ce au săvârșit aceste infracțiuni.

37. În ceea ce privește susținerea autorului obiecției potrivit căreia se creează o discriminare între persoanele care săvârșesc infracțiunile de viol sau act sexual cu un minor, infracțiuni pentru care va opera imprescriptibilitatea răspunderii penale, și cele ce săvârșesc fapte de gravitate cel puțin egală și de natură similară, care vor fi supuse curgerii termenelor de prescripție, Curtea constată că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite.

38. Astfel, Curtea apreciază că sunt aplicabile *mutatis mutandis* cele reținute prin Decizia nr. 293 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 18 iunie 2015, paragraful 21, în sensul că nu poate reține existența unei discriminări între persoanele care săvârșesc infracțiunea de furt și care beneficiază de posibilitatea împăcării, ca modalitate de înlăturare a răspunderii penale, și persoanele care săvârșesc infracțiunea de furt de arbori, prevăzută la art. 110 din Legea nr. 46/2008, întrucât acestea se află în situații diferite, iar tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor în privința acestora are la bază criteriul obiectiv al importanței valorii sociale ocrotite prin norma de incriminare, fondul forestier național constituind bun de interes național. În același sens, prin Decizia nr. 156 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 4 mai 2015, Curtea a reținut că persoanele care săvârșesc infracțiunea prevăzută de art. 296 din Codul penal se află într-o situație juridică diferită față de cele care săvârșesc infracțiunea prevăzută de art. 272¹ din Codul penal din 1969.

39. Așa fiind, concluzia ce se impune este aceea că persoanele care au săvârșit infracțiuni diferite se află în situații juridice diferite, ceea ce permite și instituirea unui tratament juridic diferențiat, conform opțiunii libere a legiuitorului, fără a se putea reține instituirea unor privilegii sau a unor discriminări.

40. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că prin adoptarea reglementării criticate Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, fără a încălca principiul nediscriminării, fiind opțiunea legiuitorului să aprecieze, în funcție de politica sa penală, instituția prescripției răspunderii penale.

41. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și constată că dispozițiile art. I pct. 1 și 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 555/2020 privind aprobarea Planului de măsuri pentru pregătirea spitalelor în contextul epidemiei de coronavirus COVID-19, a Listei spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a și a Listei cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății cu nr. NT 10.592/2020, având în vedere:

— prevederile Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 16 alin. (1) lit. a) și b) și ale art. 25 alin. (2) teza I din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 555/2020 privind aprobarea Planului de măsuri pentru pregătirea spitalelor în contextul epidemiei de coronavirus COVID-19, a Listei spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a și a Listei cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 7 aprilie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică, după cum urmează:

— **În anexa nr. 3 — Lista cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2, poziția 42 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„42	BUCUREȘTI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Spitalul Clinic Colentina 2. Centrul Medical Policlinico di Monza — punct de lucru «Monza Metropolitan Hospital» — str. Șerban Vodă nr. 95—101, sectorul 4, București 3. Spitalul Clinic Județean de Urgență Ilfov*) 4. Spitalul Clinic CF I Witting București*) 5. Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă*) 6. Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii «Grigore Alexandrescu» București (structură dedicată pacienților COVID-19, inclusiv cu paturi ATI, cu circuite și linie de gardă separate) 7. Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii «M.S. Curie» București (structură dedicată pacienților COVID-19, inclusiv cu paturi ATI, cu circuite și linie de gardă separate) 8. Spitalul Clinic de Copii «Victor Gomoiu» București (structură dedicată pacienților COVID-19, inclusiv cu paturi ATI, cu circuite și linie de gardă separate) 9. Spitalul Clinic de Urgență București — Secția ATI 10. Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Pantelimon» București — Secția ATI 11. Spitalul Universitar de Urgență București — Secția ATI 12. Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Ioan» București — Secția ATI 13. Spitalul Clinic «Nicolae Malaxa» București <p>*) Unități sanitare care deserveșc pacienții COVID-19 de pe raza municipiului București și a județului Ilfov (inclusiv pacienți transferați din alte județe)</p>	Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Ioan» București — Maternitatea Bucur Institutul Național pentru Sănătatea Mamei și Copilului «Alessandrescu-Rusescu» — București — Unitatea de asistență materno-fetală de excelență (Polizu)	Toate centrele de dializă — tura 4 suplimentară distinctă Spitalul Clinic de Nefrologie «Dr. Carol Davila» — București — pentru pacienți COVID-19 pozitivi — cazuri grave și critice”
-----	-----------	--	---	---

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru

București, 20 octombrie 2020.
Nr. 1.798.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 251293